

Đào Hoa Chi Mộng

Contents

Đào Hoa Chi Mộng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11

Đào Hoa Chi Mộng

Giới thiệu

Vật áo bào bay bay trước gió, Ma chủ ma giới ngẩng đầu nhìn từng gốc từng gốc đào khẳng khiu trơ trọi trước mặt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-chi-mong>

1. Chương 1

Vật áo bào bay bay trước gió, Ma chủ ma giới ngẩng đầu nhìn từng gốc từng gốc đào khẳng khiu trơ trọi trước mặt. Ở dương gian, đây chính là nhà của y.

Từng có một đoạn thời gian, từ phía Đông nhìn về núi Tản, người ta sẽ thấy một vật đào hoa nổi bật giữa rừng cây xanh thẳm, chạy dài từ trên đỉnh mây mù xuống lưng chừng núi, đẹp đẽ mà yêu dị vô cùng.

Trọn một ngàn năm... nơi này chưa từng vắng bóng đào phai.

Cũng trọn một ngàn năm... nơi này đã làm thay đổi cái gọi là ma tính, biến nó trở thành một cõi âm u.

Một vạn năm trước...

Thương Quân được xưng tụng là Ma chủ, kẻ trên người dưới khắp Ma giới hướng y đều hô Tôn thượng. Nơi nơi đều nói Ma chủ ma giới đẹp nhất tứ hải bát hoang, cũng thích gây chuyện nhất tứ hải bát hoang. Y chưa bao giờ chịu ngồi yên, y đi khắp lục giới, kiếm đủ thứ chuyện để mua vui, y cho thế gian này thật nhàm chán, không quây phá e là không được.

Người khắp lục giới đều truyền tai nhau, rằng Ma chủ ma giới cùng Minh chủ U Minh giới Không Hoa(*) năm xưa có một điểm rất giống nhau, chính là... đi tới đâu hoa bay tới đó. Chỉ là, Không Hoa mang theo bĩ ngạn hoa còn dấu chân Thương Quân lại trải đào hoa ngập mắt.

Bĩ ngạn hoa rụng rở mà tang thương.

Còn...

Đào phai thanh lãnh mà yêu dị đến tột cùng.

Thương Quân không chỉ nhập ma, y còn là thiên ma tuổi thọ sánh ngang trời đất.

Thương Quân không chỉ là chủ của đào hoa, y còn là thiên hạ của Ma giới.

Thương Quân không chỉ biết yêu, y còn là kẻ nhất kiến chung tình.

Chỉ là... tình cảm của y đặt nhằm nơi phạm nhân vô tâm vô phế.

.

Đoạn thời gian ấy, Ma chủ gây họa khắp lục giới, chém chém giết giết muốn phát ngiên. Tội nghiệt dâng tận trời xanh, mùi máu tanh xộc thẳng tới miền Tây phương cực lạc. Thiên đế cũng đành bó tay, cúi mình cầu Phật Tổ mở lòng từ bi thương xót muôn dân thiên hạ, bắt kẻ tội nghiệt về quy hàng.

Đến cùng, Ma chủ niên kỉ vừa tròn bảy vạn tuổi bị Phật tổ phong ấn, giam trên núi Tản chốn dương gian.

Ở nơi nhàm chán đó, y tạo ra một rừng đào, rừng đào tốt tươi, hoa nở quanh năm suốt tháng.

Giống như sự trừng phạt mà Phật tổ giáng xuống đầu, trong suốt một ngàn năm chỉ có duy nhất một người xuất hiện ở chốn đào hoa. Người ấy khiến y muốn dựng lên một mái nhà, càng khiến y nhớ mãi không quên.

.

“Ta rời nhà cũng đã một năm rồi, cha mẹ hẳn sẽ lo lắng lắm. Ta...” Nam tử chừng mười bảy mười tám đôi Thương Quân cẩn thận ướm lời.

Gượng gạo nhoẻn miệng cười, y hỏi: “Người sẽ trở lại thăm ta phải không?”

“Tất nhiên rồi, người nhất định phải chờ ta!”

Nam tử ấy rời đi đã hẹn với y một ngày mai trở lại. Cho nên, y vẫn thành thành thật thật ngồi trước hiên nhà, ngóng về phía xa xa.

Chỉ là người ấy đi rồi, đi suốt năm trăm năm. Cũng trong năm trăm năm ấy, không một ngày nào y không chờ đến ngày mai.

Thời gian như bóng câu qua cửa, khiến y có thể hiểu thấu:

Yêu cùng hận thì ra cũng chỉ cách nhau một bước ngắn ngủi.

Yêu cùng hận thì ra cũng có thể tồn tại song song.

.

Giữa rừng cây tiêu điều xơ xác, Thương Quân ngẩng đầu nhìn trời, một giọt trong suốt nơi khóe mắt lăn nhanh vào suối tóc đen.

Từng nghe nói:

Ma sẽ không khóc, trừ phi hấn động tình.

Ma khi còn sống, chỉ biết vì người trong lòng mà rơi lệ.(**)

... ..

Note: (*): Nam chính trong Điểm Quý

(**): Trích trong Tiệm quan tài số 7

2. Chương 2

“Đào hoa không thấy chỉ còn lại một mảnh tiêu điều xác xơ.”

.

Nghe nói, Ma chủ ma giới đã thoát ra khỏi cấm chế của Phật Tổ.

Cũng nghe nói, Ma chủ ma giới sau hai ngàn năm quy ẩn dưỡng thương đã trở lại. Mạnh mẽ hơn và tàn bạo hơn.

Y dường như đã thay đổi thành một Ma chủ hoàn toàn khác, không thích mang Huyết ma kiếm đi khắp nơi kiếm chuyện mua vui, không thích đến dương gian nghe hát kịch, càng không thích mặc hồng y. Y càng ngày càng lãnh khốc vô tình, cũng càng ngày càng căm ghét phàm nhân.

Nguyên nhân sâu xa không một ai có thể đoán biết, chỉ rõ một điều, phàm nhân chỉ cần trông thấy kẻ nào có khuôn mặt đẹp đến yêu dị đều sợ mất mặt, chạy trốn thật nhanh.

Đuẩn Mộc nghe kẻ dưới thao thao bất tuyệt chỉ biết lắc đầu cho qua. Ma chủ kia hẳn chưa từng chạm mặt nhưng lại nghe nói đến không ít lần. Hắn dù muốn hay không cũng không làm gì khác được, vì y là nhân vật chính trong những câu chuyện loạn thất bát tao của kẻ dưới ở Cửu trung thiên, cũng là nhân vật chính trong mấy cuốn truyện tình cảm nhảm nhí của tiểu muội hắn.

Ma chủ lãnh khốc vô tình.

Ma chủ ngang tàng cao ngạo.

Ma chủ đẹp yêu dị đến tột cùng...

Đuẩn Mộc càng nghe càng thấy buồn cười, đẹp đến tột cùng ư? Hắn chỉ thấy đừng nói là Ma chủ, ngay cả phụ thân của Ma chủ cũng chưa chắc đã sánh được với người kia.

Hắn buồn sách, ngược nhìn cảnh đào bên ngoài cửa sổ, ngẩn người nhớ lại quãng thời gian tươi đẹp đã từng trải qua.

.

Đuẩn Mộc là Tứ điện hạ Thiên tộc, ngặt nỗi vừa sinh ra đã yếu ớt không giống chúng tiên. Ngay từ đầu hắn đã được mang tới Tuyết động, lớn đến bảy ngàn tuổi cũng chưa một lần bước chân ra khỏi cửa động. Hắn ở Tuyết động chính là để bảo toàn mạng sống chính mình.

Bởi vì sống trong Tuyết động lạnh lẽo quanh năm, cho nên Tứ điện hạ Thiên tộc dù có khuôn mặt như nam tử mười bảy mười tám nhưng mái tóc lại bạc trắng như tuyết. Toàn thân cũng lạnh lẽo khác thường, chạm hoa hoa chết, chạm cỏ cỏ cứng khô. Hắn thực sự rất muốn ra bên ngoài một lần, nhưng Thiên quân ca ca của hắn luôn luôn nhắc nhở hắn phải tu tới chín ngàn tuổi mới có thể ra bên ngoài, nếu không với thân thể hiện tại chỉ e là không trụ nổi.

Ngày đó hắn lừa tiên đồng tỷ tỷ uống đan dược, khiến tỷ tỷ có thể ngủ say cả một ngày trời, sau đó tự phong bế tiên khí mới lên ra khỏi động. Hắn đối với bên ngoài không thông thuộc nhưng không muốn chỉ quanh quẩn xung quanh Tuyết động nên đã bay một đoạn đường thật xa. Trước mắt bỗng thấy một vạt hồng hoa nổi bật giữa một rừng xanh thẳm, thật sự tuyệt diệu vô cùng.

Duẩn Mộc lúc ấy niên kỷ còn nhỏ rất sợ gặp điều bất trắc, sau khi hạ xuống chân núi đã tự mình phong ấn luôn cả tu vi ít ỏi, thả cước bộ lên núi. Cho đến khi có thể đến được rừng đào toàn thân hần đã mướt mồ hôi lạnh, mệt mỏi đến ngất đi.

Khi hần mơ màng tỉnh lại thấy mình đang nằm trên giường tre, đặt trong một căn nhà đơn sơ mộc mạc. Bên cạnh, nam tử trẻ tuổi thân mặc hồng y nhìn hần chăm chăm. Nam tử chừng hai mươi tuổi, tóc đen chấm đất, đặc biệt nam tử ấy thật đẹp, đẹp tới mức Duẩn Mộc dờ dẫm nhìn đến không còn nghĩ được điều gì.

Nam tử thấy hần ngơ ngẩn thì bật cười, nhỏ nhẹ hỏi:

“Tiểu huynh đệ, người leo lên núi chỉ để ngủ rồi ngủ thôi sao?”

“A... tại hạ thân thể ốm yếu, mới đi một quãng đường thì không chống chịu được. Đã làm phiền huynh đài rồi, thật là có lỗi!”

“Không sao không sao! Ta không thấy phiền, ngược lại còn thực vui vẻ, trên núi quanh năm suốt tháng không gặp một bóng người, thật là tịch mịch.”

Khi nam tử ấy nói chuyện, trên miệng luôn là nụ cười thân thiện, thật giống một người đã rất lâu rồi không được gặp ai. Duẩn Mộc có cảm giác người này thật giống mình, cô đơn tịch mịch mà lớn lên. Hần nghĩ, ở lại vài ngày chơi với người này cũng không phải là không được, dù sao nơi đây cảnh cũng thực đẹp.

.

Ngày tháng chậm trôi, Duẩn Mộc cùng nam tử chốn đào hoa bên nhau thưởng trà ngắm hoa, huynh huynh ta ta thật sự vui vẻ. Nam tử biết hát kịch, biết pha trà, biết nấu cơm. Nam tử cẩn thận chải mái tóc trắng như tuyết giúp hần, nam tử còn tặng hần quần áo mới thật vừa người.

Nhưng hần vẫn nhớ, bởi vì hần lên ra khỏi Tuyết động nên không thể nói ra thân phận của mình, càng không thể đi quá một ngày, trước khi tiên đồng tỷ tỷ tỉnh lại, hần phải có mặt trong Tuyết động rồi. Hần cũng biết, một ngày trên Thiên giới bằng một năm chốn trần gian, cho nên, ngày vui đã hết, hần buộc phải quay về.

Duẩn Mộc chuẩn bị cho ngày chia ly suốt một tháng dài, hần không hiểu cảm giác khó khăn nhọc nhằn trong lòng mình biểu đạt cho điều gì, cũng không đoán được ánh mắt bi thương của nam tử trước lúc hần rời đi thể hiện điều gì. Hần chỉ biết, lần này trở về nhất định hẹn ngày gặp lại.

Có điều, Duẩn Mộc không thể ngờ, một lần ra ngoài trước hạn định chín ngàn tuổi khiến hần toàn thân hư nhược. Một lần phạm sai lầm này hại hần ngủ suốt năm trăm năm, cũng kéo dài hạn định thêm năm trăm năm.

Ngày Duẩn Mộc già từ Tuyết động, hần chuyển thân thành con cò trắng bay thẳng tới rừng đào chốn trần gian. Chỉ là, đào hoa không thấy, chỉ còn lại một mảnh tiêu điều xác xơ.

.

Duẩn Mộc lặng người đứng ở nơi hần từng cùng người kia sống qua những ngày tháng ngắn ngủi, hương thơm thanh lãnh vẫn còn phảng phất đâu đây. Nụ cười cổ nhân vẫn sống động chân thực nhường nào, nhưng ngàn năm đã qua đi, làm gì có phạm nhân nào thọ ngang trời đất.

Bạch y phiêu phiêu trong gió, băng lãng trong không trung tiếng ai hát kịch nghe muốn buốt lòng.

...Chốn hồng hoa, mái tóc xanh

Cổ nhân chỉ có thể ôm nhau trong mộng

Tình này khó tỏ, lệ chảy vào tim... (*)

... ..

Note: (*) Khúc ca Điệu hoa lung

3. Chương 3

“Đào hoa chỉ vì ái nhân mà bùng nổ, cũng chỉ vì ái nhân mới lụi tàn.”

.

...

Sóng triều bạc, nước về Đông

Đoạn trường tương tư khó dứt

Nhìn trời cao, chẳng thể vung kiếm cắt đoạn ân tình

...

Giai nhân như hoa như mộng thê thê lương lương cất lên tiếng hát, đôi mắt nàng chất chứa bi thương, tựa hồ thân nàng tâm nàng đều đã để lại nơi người nàng thương nhất.

Trên hàng ghế đầu tiên, đối diện ca nương nổi tiếng nhất kinh thành, chính là vị công tử áo trắng tóc trắng nhìn như thiên tiên không nhiễm bụi trần. Cứ dăm ba ngày chàng lại lui tới Diệu Ly lâu một lần, vừa vặn đều là ngày nàng ôm đàn lên sân khấu. Chàng thích nghe có lẽ nàng cũng âm thầm đoán biết được, cho nên phần lớn nàng đều ca bài này. Ca đến thương tâm. Giống như nỗi lòng nữ tử vĩnh viễn chẳng biết tỏ cùng ai.

Nhưng, nào ai biết từng lời ca nơi nàng

...là từng đoạn hồi ức trong chàng chảy ngược, dội thẳng vào tim đau nhói

...là từng phần tình cảm mơ mơ hồ hồ đều trở nên rõ ràng hơn mỗi lúc

...là nhớ

...là si

...là tiếc nuối

...là thống khổ

Nào ai biết, giống như nỗi lòng ca nương xinh đẹp chẳng một ai thấu hiểu.

.

Nơi góc đường sau Diệu Ly lâu, ca nương then thùng vầy vò tấm khăn mỏng, đầu cúi thấp không dám nhìn người đối diện. Thật lâu sau, khi mặt trời không đủ kiên nhẫn rũ xuống sắc đỏ nàng mới mạnh dạn dâng túi hương lên ngang mặt, thổ thê:

“Công tử, Diệu Ly... Diệu Ly từ lâu đã ngưỡng mộ chàng. Nay... xin tặng chàng làm kỉ vật.”

Bởi vì quá hồi hộp mà câu chữ không còn rõ ràng. Diệu Ly lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi một câu trả lời, chờ đợi túi hương được người kia tiếp nhận. Vậy nhưng, ổng tay áo trắng vẫn bất động, Diệu Ly không chờ được nữa chậm chậm ngẩng đầu nhìn. Trước mặt nàng, khuôn mặt nam tử trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, trong đôi mắt chàng lấp lánh như có ánh nước, sáng trong như mặt hồ chiều cuối thu. Nàng bị hút sâu vào đôi mắt ấy.

Ngay tại thời khắc tâm nàng tràn ngập những ngọt ngào thương yêu khoe môi chàng mấp máy, thanh âm từ tổn dịu dàng truyền thẳng vào tâm.

Ba chữ, chỉ có ba chữ thôi nhưng cũng đủ đẩy nàng rơi sâu vào địa ngục.

“Thật xin lỗi!”

.

Chàng đi rồi. Đi mãi không bao giờ trở lại, dù chỉ một lần.

.

Duẩn Mộc vội vàng đuổi theo bóng người vừa lướt qua trước mắt, đuổi mãi cuối cùng vẫn là đuổi không kịp. Chỉ cách một con ngõ nhỏ, vậy mà để vượt mất hình ảnh thân quen. Chàng ngơ ngẩn đứng trong ngõ cụt, nhìn chăm chăm bức tường đối diện, như thể cứ nhìn như vậy người chàng tìm kiếm sẽ hiện ra.

Thương Quân... Thương Quân, người đã đi đâu? Vì sao dưới U Minh không có người, ở nơi trần gian cũng chỉ bắt được cái bóng nơi khóe mắt?

Hay... hay ta phải tới Ma giới mới có thể tìm được người... không, không... người không thể nào trở thành hồn ma vất vưởng không nơi nương tựa. Không thể như vậy.

Duẩn Mộc nhắm mắt định thần, ngăn cản dòng chất lỏng trong mắt thôi lưu chuyển. Chàng sẽ kiên trì, kiên trì tìm kiếm... cho tới khi...

“Người là ai? Vì sao đuổi theo ta?” Giọng nói trầm lạnh khê rơi trong không trung.

Chàng quay đầu. Quạt giấy vốn nắm chặt trong tay bỗng rơi nhanh xuống đất, định ra khoảng cách giữa hai người.

Trong một khắc ấy, cả bầu trời bị một vật hồng phai giăng kín. Từng cánh từng cánh đào hoa không rõ từ đâu xuất hiện, yêu yêu dị dị phiêu phiêu trong gió. Giống như reo hoan. Lại giống như than khóc.

4. Chương 4

“Tình thâm như đào hoa, duyên nồng như mật ngọt.”

.

Đứng giữa ma cung Ma giới, Duẩn Mộc ngửa đầu cười ngất. Chàng có chết cũng không thể ngờ, đoạn tình mấy ngàn năm của chàng lại chính là một hồi bi kịch. Nam tử chàng yêu không chỉ là thiên ma mà còn là Ma chủ Ma giới... không nhưng thế còn là kẻ thù không đội trời chung...

Lặng lẽ nhìn nụ cười thê lương của ái nhân, trái tim Ma chủ như bị quỷ ma ngất ngéo.

Đau!

Đau đến vô cùng tận!

Có ai nói cho y biết không?

Rằng...

Vì sao nam tử trước mắt không chỉ là thiên tiên mà còn mang dòng dõi thiên tộc?

Vì sao hắn sinh ra đã một thân hư nhược đều do y ban cho?

Có ai nói cho y biết không?

Vì sao y lại gặp gỡ, lại tương tư, lại si luyến nam tử ấy những mấy ngàn năm không đổi?

Ái tình, vì cố gì lại biết dày vò tâm can như vậy?

Nhưng không một ai trả lời y, chỉ có ánh mắt oán hận ngày một sâu của Tứ điện hạ thiên tộc.

Duẩn Mộc mím môi, gằn giọng:

“Người tùy hứng làm hại chúng sinh, náo loạn bát hoang tứ hải, gây thù chuốc oán khắp nơi. Người nói xem, hình phạt Phật Tổ dành cho người có phải đã quá nhẹ nhàng!”

“Duẩn Mộc!”

“Là người hại phụ mẫu ta hồn phi phách tán. Là người hại ta cả đời ốm yếu bệnh tật, nửa đời còn phải sống trong tuyết động. Người nói xem, chúng ta có thể ở cùng một chỗ hay không?”

“Duẩn Mộc, ta yêu người... có lẽ cho tới bây giờ đó chính là việc làm đúng đắn duy nhất. Ta biết ta sai nhiều, nhưng người có thể tha thứ cho ta không?”

“Tha thứ?” Duẩn Mộc cay đắng cười, toàn thân chàng mỗi lúc một thêm lạnh chỉ e không còn đứng trụ được bao lâu. “Cũng được thôi, chỉ cần người chịu thu liễm, chỉ cần người đừng làm chuyện nghịch luân, chỉ cần người vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa... như vậy biết đâu ta có thể tha thứ cho người.”

Thương Quân giật mình lùi lại sau từng bước. Y không muốn tiếp nhận, y không bao giờ muốn tiếp nhận... có thể thu liễm, có thể cả đời ẩn mình sâu trong Ma cung, nhưng... làm sao có thể không nhìn thấy người...

Làm sao có thể?

“Ta không cần người tha thứ nữa. Ta hiện tại chỉ cần cùng người một bước không rời.”

Đáy mắt ma chủ nháng lên tia tuyệt vọng. Y vươn tay kéo mạnh nam tử tóc trắng vào lòng, vùi mặt vào hõm vai gầy. Vòng tay mỗi lúc một thêm siết chặt.

Màu mắt y theo từng nhịp thở trở nên đỏ rực như máu. Nóng rẫy. Điên cuồng.

Y phải có người này, y phải có hắn mỗi thời mỗi khắc. Hận cũng được, yêu cũng tốt. Y chấp nhận tất cả yêu ghét của hắn. Bởi vì, y không còn dám quay trở lại những tháng ngày đơn độc nhớ nhung đáng sợ như trước kia. Y cần hắn, cần cho cả quãng đời đằng đằng thê lương này.

Thân thể như bị ướp lạnh của Duẩn Mộc hốt hoảng giãy giụa. Chàng gắng sức kéo áo bào của Thương Quân, run sợ đánh thức chút lý trí mong manh còn sót lại nơi y:

“Thương Quân, người mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại!”

Nhưng không còn ai là Thương Quân nữa cũng không còn ai nghe thấy cầu xin của chàng.

Gió lạnh rít gào

tóc trắng tung bay

bạch y tan nát.

Đáy mắt Thương Quân nóng rực. Bờ môi như thấm máu đào hạ xuống từng đường hôn dai dẳng. Thân thể dưới thân lạnh băng, run rẩy nhưng cũng không đủ tìm về lý trí đã bị chôn sâu dưới ma chướng tàn bạo của ma quân.

Hắn đích xác là ma quỷ tàn bạo. Bởi từ trong từng cái ôm, từng nụ hôn, từng cú chạm đều đưa con người ta rời khỏi tất cả nhân sinh thường tình. Điều khiến trái tim chất chứa yêu hận của cả hai rệu rã, nát tan. Điều khiến giây phút ấy trở thành vĩnh cửu.

Thân thể y, trái tim y... thời khắc này đều đã đưa hết cho ái nhân y không cách nào buông bỏ.

Dùng yêu hận của y để đổi lại yêu hận của chàng.

Dùng mạng đổi mạng.

“Giết ta đi! Giết ta đi! Chỉ như vậy người mới được giải thoát!” Thương Quân thì thảo trong mê loạn.

Tại thời khắc hạnh phúc này giết ta đi, chỉ như vậy một hồi bi kịch đau thương của chúng ta mới có thể chấm dứt hoàn toàn.

Duẩn Mộc cắn môi ngăn chính mình lên tiếng. Thời khắc này, khi cả hai hòa nhau làm một chàng cam nguyện quên đi thù hận của bản thân. Quên đi, tạm thời quên đi để thời khắc này có thể trở thành vĩnh cửu. Để chàng sau này ở nơi nào đó có thể nhớ đến y, nhớ đến y từng yêu chàng đến thế, chấp nhất đến thế, ngốc nghếch đến thế... cũng từng đáng giận đến thế.

Trong một màn sáng tối mập mờ, hai màu tóc đối lập thời khắc này tan rã hòa quyện vào nhau.

5. Chương 5

“Hoa đào diên loạn theo vũ khúc tương tư, ái tình diên loạn khi chọn lầm người.”

.

Hôn lễ đã được định sẽ tổ chức vào đầu xuân. Là hôn lễ của Tứ điện hạ thiên tộc Duẫn Mộc và Công chúa diêu tộc Diêu Ly.

Diêu Ly công chúa sau khi lịch kiếp trở về vẫn nặng lòng với nam tử tóc trắng nàng đã gặp nơi trần thế. Nam tử ấy là Tứ điện hạ khí chất cao quý, tấm lòng lương thiện mà nàng vốn đã ngưỡng mộ từ lâu. May mắn là, khi đó chàng khước từ thành ý của nàng nhưng nay đã đồng ý cùng nàng kết tóc se duyên.

Ngày đại hôn, trời vẫn chưa thực sự sang xuân. Cả một vầng trời trắng xóa, cây cối khẳng khiu thưa thớt mầm non. Trước tử điện của Tứ điện hạ bài trí giấy đỏ, đèn lồng đỏ. Không khí thật linh đình.

Kiệu hoa cười mây hạ xuống trước thềm điện, tân nương mình mặc váy đỏ, tóc cài hoa đỏ, e ấp bước xuống kiệu. Chỉ là, tay còn chưa chạm tới tay tân lang đã bị người ta đẩy ngã.

Từ đâu thình lình xuất hiện một thân ảnh dọa tất cả chúng tiên dự tiệc hoảng sợ. Mái tóc y đen nhánh, dài tới gót chân cùng hỷ phục thêu hoa đào làm nổi bật dung mạo bất phàm, đẹp đẽ yêu dị.

“Người muốn cưới thì cũng phải xem người cùng nắm tay người là ai chứ.”

“Ngườiiii...”

Duẫn Mộc kinh ngạc cùng phần nộ nhìn nộ cười ngạo nghệ gần kề. Chúng tiên đỡ dẫn. Chỉ duy có thiên đế bệ hạ tựa hồ đã hoàn hồn. Hắn lướt gió lao đến gần, chỉ thẳng tay vào kẻ phá rối, quát lớn:

“Thương Quân, người cũng phách lối quá rồi! Không xem đây là nơi nào mà người cũng dám tới?”

“Tại sao không?” Thương Quân nhếch môi cười “Hôm nay tới, trước tiên là để hỏi tội người, sau là để rước dâu về.”

Một vài kẻ ở gần nghe thấy được trợn trắng mắt, run run lắm bầm: “Đúng là đại ma đầu đã tới thật rồi... tất loạn, tất loạn!”

“Người muốn rước ai? Rước ai? Ở nơi này có ai nguyện ý cùng kẻ diên như người bồi bạn không chứ?” Thiên quân ra mặt chế diễu, hừ hừ cười lạnh.

“Hỏi đệ đệ của người, chẳng phải sẽ rõ cả sao.”

Diêu Ly công chúa chật vật đứng dậy, lúc này nàng cùng tất cả thấy những ai có mặt đều đỏ đôn ánh mắt về phía tân lang, chờ đợi. Chỉ là chàng không mở miệng, nhưng ánh mắt khổ sở lại rơi trên gương mặt đẹp nhất tứ hải bát hoang kia. Môi chàng mím chặt như đường chỉ mỏng manh, yếu ớt.

“Người... thật đáng chết!” Chàng cười gằn.

“Ta còn chưa kịp khen người trốn thật là giỏi, ấy vậy mà người đã nhanh chóng muốn cùng nàng ta bãi đường?”

“Người giết phụ mẫu ta, hại huynh đệ ta vậy nhưng còn muốn ta ngày ngày phải nhìn thấy người, phải yêu thương người? Vọng tưởng!” Duẫn Mộc phần nộ quát lớn, hốc mắt phiếm đỏ, oán hận ngập trời.

Bí mật kinh thiên động địa được phơi bày, xung quanh chết lặng. Thân thể Diêu Ly giống như cánh hoa héo tàn, rũ xuống mảnh tuyết lạnh căm. Nàng trở mắt tiếp tục nhìn một màn rất sống động giữa trung tâm thềm điện. Hai nam tử cao lớn thân mặc hỷ bào, một tóc đen như mực, một tóc trắng tựa tuyết; một đẹp đẽ yêu dị, một tuấn mỹ sáng trong. Có ai nói cho nàng biết không, bọn họ rốt cuộc đang nói đến chuyện gì?

“Ta cho người cơ hội giết ta nhưng người lại không tiếp nhận. Một khi đã như vậy người sẽ không thể nào thoát ra.”

Duẩn Mộc lùi dần từng bước, cho đến khi lưng chàng chạm vào tường gỗ cứng ngắt mới thôi. Chàng nhìn y, nhìn thật sâu vào đôi mắt thăm thẳm hữu tình, lắc đầu phủ nhận. Chàng đúng là đã từ bỏ cơ hội giết y, nhưng chính chàng cũng đã cho phép mình quên hết. Chỉ là... một mình chàng thì làm sao đủ sức quyết định. Quên hay không, hình như đều do Ma chủ bá đạo kia nắm giữ.

Đương lúc hai bên giằng co, Thiên quân vung tay xuất ra một chưởng. Thương Quân nhanh nhạy tránh được.

Gió rít gào, dấy lên một màn sóng chết ác liệt.

Thiên quân Thiên tộc cùng Ma chủ Ma giới trực tiếp đối đầu. Một phần nộ vì thù cũ hận mới, một quyết liệt vì mục đích sâu xa. Thanh long kiếm cùng Huyết ma kiếm kề cận lại tách rời, từng luồng khí huyết điên cuồng đánh ra tứ phía. Bọn họ hăng say cùng nhau đánh ra tận bờ Giao Thủy, cách thêm dặm rất xa. Từng tốp từng tốp tiên nhân cùng tiên hầu lần lượt chạy tới vây xem không rời mắt.

Bất ngờ, Thương Quân vận lực tách ra xa, vung kiếm hướng về Thiên quân đánh ra một đạo ma chưởng.

Chỉ nghe trong gió “hự” một tiếng, tiên huyết tức khắc tứ tán.

Một thân ảnh đỏ chói lảo đảo rơi xuống từ thình không.

Người người choáng ngợp, hít thở không thông.

Huyết ma kiếm rơi tự do, leng keng chạm đất.

Thiên quân cuồng nộ vung tay, Thanh long hóa thân phi nhanh trong gió lao thẳng về phía trước, xé tan ma chưởng ngợp trời.

Máu... tứ tán tanh nồng.

Thương Quân quỵ gối bên cạnh Huyết ma kiếm. Trên khóe môi, máu chảy thành dòng. Nhưng y không thấy đau, cũng không phát hiện toàn thân bắt đầu nóng rực. Trong mắt y chỉ còn lại thân ảnh đang nằm bất động trong tay Thiên quân. Chỉ thấy một màu đồng điệu nhức mắt.

“Duẩn Mộc?... Duẩn Mộc?”

Thiên quân lạc giọng, không ngừng lắc vai đệ đệ yêu dấu. Nhưng hắn càng gọi, đứa trẻ ấy lại càng mê man.

Một kiếm ấy Thương Quân xuất ra cho dù là Thiên quân trúng phải cũng phải liệt giường trăm năm chứ đừng nói một kẻ hư hư nhược nhược như Duẩn Mộc. Vậy nhưng chàng không màng, trong một khắc ấy lại lao ra đỡ trọn đường kiếm chí mạng.

Chàng nợ ca ca, chàng nợ người thân duy nhất còn lại của chàng. Bởi vì chàng đã trót lỡ yêu kẻ thù của mình, yêu không dừng lại được. Cho nên, chàng chỉ có thể dùng mạng của mình để bảo vệ, để tạ tội với ca ca.

Cũng là để chấm dứt hồi bi kịch đau thương này...

6. Chương 6

“Lệ hoa đào đỏ rực như được lấy từ tim của kẻ si tình.”

.

Hai ngàn năm đã qua đi, nhưng những chuyện ngày hôm ấy tựa như chỉ mới xảy ra vài giờ trước. Ấy là một ngày ngập tràn sắc đỏ.

Vẫn nhớ, Thương Quân bình thần nhìn Thanh long xuyên ngực. Y mặc kệ máu thấm đẫm ngực áo, dựa vào Huyết ma kiếm từng bước, từng bước lê về phía Duẫn Mộc. Y vươn tay muốn ôm lấy nhưng liên tiếp bị gạt đi. Thiên quân nhếch môi, gằn giọng:

“Người không xứng!”

“Cho ta đi!” y thều thào, khuôn mặt thực bình thần nhưng ngữ khí như van nài.

“Người không đủ tư cách!”

“Cho ta đi! Cho ta ôm hân một lần!” mắt y hướng về gương mặt trắng bệch, cầu xin.

“Chính người đã giết đệ ấy... là chính người!”

Thiên quân lẩm bẩm như người niệm thần chú. Thương Quân gật gật đầu, y đồng tình, rất đồng tình. Là y đã hại chết người y yêu nhất. Là chính tay y đã phủ đi tất cả.

“Cầu người, để ta ôm hân một lần!”

Có ai đó đang khấn cầu.

Tha thiết. Dai dẳng.

Có ai đó vừa bật khóc.

Nức nở. Nghẹn ngào.

Day dứt. Đau thương.

Sắc đỏ hòa làm một, hai màu tóc đen trắng tan rã quyện vào nhau. Một người nằm bất động, một người ngồi lặng lẽ.

Lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt ngày nhớ đêm mong...

Lặng lẽ cúi đầu hôn lên đôi môi đã không còn buốt lạnh ...

Lặng lẽ từ trên tóc ái nhân lấy xuống trâm ngọc đã ủ mình trong làn băng giá suốt vạn năm.

Bất ngờ, Thiên quân lạc giọng hét lớn:

“Không!

Không!

Thương Quân!

...

Duẫn Mộc có thể cứu về!!!”

Lời cuối cùng của hân, thành công chặn đứng hành động của y. Trâm ngọc trên tay từ từ rời khỏi điểm trọng yếu nơi lồng ngực đầm máu. Y ngẩng đầu, tin tưởng nhìn nam nhân vĩ đại trước mắt. Phải, hân giờ phút này thật vĩ đại.

Hình như có ai đó thở dài, nhẹ nhõm.

“Bằng cách nào?” giọng y thực mệt mỏi vang lên, giống như y biết điều gì sẽ xảy đến ngay vào giây tiếp theo...

Kinh hoàng và thê lương lắm.

Nhưng cho dù thế nào y cũng cam nguyện... chỉ cần nam tử trong lòng y đừng mãi im lặng như lúc này.

“Trái tim của người... Dùng trái tim của người làm chất dẫn khắc chế, hủy bỏ đi ma khí...”

Nghe như có ai đó đang khóc.

Tiếng khóc nỉ non, mê mệt.

Nhưng khoe môi Ma chủ nhoẻn cười, y biết, và y cam nguyện.

Ma không có trái tim vẫn có thể tồn tại... đúng, vẫn có thể tồn tại...

Một dạng tồn tại kinh hoàng.

Thương Quân tự tay dâng lên trái tim tươi sống, máu từng giọt theo kẽ tay rơi rớt. Trái tim của y, từ thời khắc này sẽ nằm ngoan trong hộp bằng vĩnh cửu. Nhưng thực ra nó cũng đã đi theo ai đó từ lâu lắm rồi...

Hai bên bờ Giao Thủy trong một thoáng liền trở nên tĩnh lặng. Chỉ có một Ma quân lẳng lặng ngồi ở đó, máu trên ngón tay đã khô tự bao giờ. Hốt nhiên, trên bầu trời tụ hợp vô số sắc hồng phiêu phiêu. Từng vệt, từng vệt hòa nhau giăng kín bầu trời. Lại từng cánh từng cánh rũ mình buông xuống, thấp dần liền hóa thành huyết lệ đỏ rực, thấm ướt mái tóc đen huyền.

Đất dưới chân chuyển màu, ma chủ gắng gượng lê từng bước rời khỏi. Vạt áo kéo dài trên đất, chẳng còn ai nhìn ra đâu là hỷ phục đâu là tuổi tóc nữa rồi.

7. Chương 7

“Hoa đào khảm tận tâm, tình khắc sâu cốt tủy.”

.

Diệu Ly công chúa lặng lẽ theo sau bước chân nam tử, cho dù năm xưa nàng chưa cùng chàng báai đường thành thân nhưng cho tới tận bây giờ nàng vẫn hằng ôm trong mình hy vọng.

Bước chân nam tử dừng lại, sau giấc ngủ kéo dài hai ngàn năm, người đầu tiên nhìn thấy là thiên quân ca ca, người thứ hai chính là công chúa diệu tộc xinh đẹp này. Cho dù có ngốc Duẫn Mộc cũng hiểu được tình ý nàng dành cho mình. Nhưng dù có cố gắng thế nào, trong lồng ngực trống rỗng của chàng cũng không tài nào tiếp nhận tấm chân tình ấy, cũng không tài nào học được cách đáp lại tấm lòng nàng.

“Công chúa!” Duẫn Mộc cất giọng dịu dàng gọi nàng một tiếng.

“Vâng!” Diệu Ly e thẹn thưa lời.

“Cảm tạ nàng vì những gì đã dành cho ta suốt thời gian qua. Chỉ là, ta không thể tiếp tục im lặng làm lỡ dở thanh xuân của nàng thêm nữa. Ta tự biết mình không có tài cán gì nhưng được công chúa ưu ái thực sự là may mắn nhất đời. Có điều, ta không thể cho nàng hạnh phúc. Xin lỗi nàng! Mong cầu một ngày nàng có thể gặp được người toàn tâm toàn ý với nàng.”

“Điện hạ!” Diệu Ly ngơ ngẩn thốt lên. Trái tim nàng đau nhói, đoạn tình cảm không có tương lai mà nàng vẫn luôn hy vọng sẽ có ngày tươi sáng thực sự sẽ kết thúc như thế này sao.

“Thực có lỗi! Nhưng ta rất hy vọng nàng sớm có thể buông xuống, bởi biết đâu bên ngoài kia có người đang ngóng đợi nàng. Diệu Ly, đừng vì ta mà bỏ lỡ hạnh phúc của chính mình.”

Lệ từng giọt lẳng lặng chảy tràn, chàng lần đầu tiên gọi tên nàng lại chính là lúc nói lời cự tuyệt. Nhưng, chàng đã cố chấp như vậy nàng biết phải làm sao? Chỉ có thể trách tơ hồng nối sai, trách gặp sai người ở sai thời điểm.

.

Mùa xuân, hoa đào nghiêng mình trong gió. Duẫn Mộc ngơ ngẩn ngấm nhìn. Chàng không hiểu, vì sao khi tỉnh lại thì luôn thích hoa đào, trong trí nhớ đã mất hết của chàng chỉ có hình bóng hồng phai ấy là rõ ràng hơn tất cả. Rõ ràng và thân quen lắm. Nhưng không rõ vì sao cũng khiến lồng ngực ần ần đau.

Bước chân vô định, kéo dọc bờ sông, bất ngờ Duẫn Mộc bị khung cảnh trước mặt thu hút tầm nhìn. Chàng dừng lại trước mái nhà tranh, qua hàng rào tre chỉ thấp đến ngang người nhìn vào trong sân vườn. Ở giữa những luống hoa đại thấp lè tè có đặt một chiếc bàn và một chiếc ghế mây – trên ấy một nam tử nằm duỗi

dài chân, an bình lim dim ngủ. Hai tay y đan trước ngực, suối tóc đỏ rực chảy trên nền đất nổi bật, chói mắt vô cùng.

Duẩn Mộc ngơ ngẩn nhìn, cảm giác quen thuộc bỗng chốc choán đầy tâm trí. Gương mặt kia, vóc dáng kia, suối tóc dài chấm đất kia. Tất thấy lại thân quen đến vậy.

Giống như từng kẻ cận, từng ôm ấp, từng quyến luyến xót thương.

Giống như từng yêu, từng hận.

Nhưng... chàng không thể nhớ nổi điều gì, tất thấy đều chỉ dừng lại ở cảm giác thân quen.

Hốt nhiên... nam tử có khuôn mặt đẹp đến yêu dị ấy chậm chậm nâng mi, y chiếu thẳng ánh nhìn tới đôi đồng tử đang đặt trên người mình. Nhìn vào đó thật lâu, lâu tới mức khiến người ta có cảm tưởng đã cả vạn năm vừa trôi qua nơi khóe mắt. Qua thật lâu y tảo nhả ngời dậy, thông thả từng bước đi về phía hàng rào.

“Ta chờ người đã lâu lắm rồi. Chờ người mang trái tim ta tới gần hơn một chút... Ở nơi này, rất lạnh!”

Giọng nói y nhẹ nhàng nhưng lại khiến người nghe xót xa vô hạn.

Y đặt tay lên ngực trái chính mình, đáy mắt thăm thẳm hữu tình chưa từng dời đi nửa tấc. Cho dù y không biết trái tim kia hiện tại đang ở nơi đâu, nhưng y rõ ràng hơn ai hết nam tử trước mắt có thể lấp đầy lồng ngực vẫn luôn nhức nhối của y.

Là nơi nào mới thực sự lạnh lẽo?

Lòng ngực trống không của y?

Hay hồi ức không thể tìm lại của chàng?

Thình không thoảng hoặc tiếng đập thình thịch thịch...

Là nhịp đập tim ai?

Là tiếng thổn thức lòng ai?

.

Qua hồi lâu, nam tử đứng ngoài hàng rào sau rất lâu mới bình thản buông nhẹ từng từ:

“Người... chính là kẻ nắm giữ kí ức của ta?..”

[Người chính là Ma chủ Ma giới,

chính là người Duẩn Mộc si luyến cả đời...]

Gió, lững lờ đưa hương. Duẩn Mộc đứng ngoài hàng dâu tre tĩnh lặng nhìn ngắm Ma chủ đẹp đẽ tuyệt trần – nổi bật với mái tóc đỏ như màu máu – chàng chậm chậm đưa tay đặt trọn vào lòng bàn tay đã chờ đợi chàng cả vạn kiếp nhân sinh.-hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-chi-mong>